



Norman Narotzky fotografiat amb algunes de les seves obres

S.H.

Els colors de l'amenaça

SÒNIA HERNÁNDEZ

El 1971, a la galeria Aquitania, de Sarrià, Norman Narotzky (Brooklyn, Nova York, 1928) va exposar un conjunt de pintures de calaveres. Més de quaranta anys després ha tornat al tema, com també ha reprès moltes de les protestes que va dur a terme a l'època de la guerra del Vietnam. Ara, a la denúncia del racisme, de la discriminació religiosa o la violència del poder s'hi afegeix l'alerta sobre l'escalfament global i la destrucció del medi ambient.

L'exposició que presentarà al març al Museu de l'Hospitalet,

comissariada per Jordi Garrido, vol exercir com "un avís que, si continuem a aquest pas i els polítics en lloc de lluitar entre ells no comencem a resoldre els problemes, anem cap a l'ocàs de la humanitat". Les calaveres que ha realitzat en els últims cinc anys són, en paraules del mateix artista, "més abstractes que les dels setanta". Estan elaborades amb collage, amb els papers que ha anat pintant i guardant al llarg dels anys esperant l'ocasió idònia –"són la meua veritable paleta de colors", afirma–, i amb cromatismes que han fet un pas més, avançant en alguns casos

de la vitalitat habitual en els seus treballs a l'estridència, "per buscar el contrast i la reacció. No faig això per complaure el públic, sinó per mostrar quant em preocupa el que m'envolta".

Reivindicacions polítiques

Es va establir a Barcelona fa més de seixanta anys, "perquè em vaig casar amb una catalana", argumenta. Des d'aleshores, ha representat el seu entorn, ja sigui el paisatge de Cadaqués, l'ornamentació d'alguns edificis de Barcelona o les xemeneies de cases antigues de l'Empordà. Partint de la primerenca influèn-

L'AUTOR. Nascut a Nova York, Narotzky es va formar a París i Alemanya. Viu a Barcelona des del 1958, amb estudi també a Cadaqués. Els seus treballs formen part de col·leccions nacionals i internacionals, com les del Reina Sofia, el Cincinnati Art Museum, el Philadelphia Museum of Art o el MNAC.

L'OBRA. La reivindicació política ha estat una constant a la seva obra, que alterna amb paisatges de l'Empordà i la Costa Brava i arquitectures de Nova York i Barcelona. En els últims anys ha reprès el símbol de la calavera per alertar sobre els perills de l'escalfament global.

cia de Rothko o del seu professor, Ad Reinhardt, va passar per l'informalisme o l'expressionisme abstracte fins a "construir el meu propi camí", en què la reivindicació política ha tingut un paper tan destacat que fins i tot li va suposar alguns problemes amb la censura franquista a mitjans dels seixanta: "Quan vaig començar a fer coses més figuratives i vaig pintar, per exemple, els Reis Catòlics, alguns crítics van deixar de parlar bé de mi i es van ofendre perquè deien que insultava el seu país", recorda. Ara també pretén provocar reaccions exaltades, però que serveixin per actuar contra les veritables amenaces al món que coneixem. |

Norman Narotzky

Ocàs

COMISSARI: JORDI GARRIDO. MUSEU DE L'HOSPITALET. WWW.MUSEU-H.CAT. DEL 7 DE MARÇ AL 14 D'ABRIL

opinió

El paradigma Sánchez

Un paradigma és un exemple o un model, metafòricament un mirall. I Sánchez és un dels cognoms més comuns entre nosaltres. Aquí no em refereixo al president del Govern sinó a Carmen Sánchez, una dona que va morir el 2016 amb 86 anys i que al seu testament va disposar deixar al Museu del Prado gairebé un milió d'euros i una casa a Toledo, diners "per a l'adquisició i restauració de quadres, específicament".

Aquesta llicenciada en Història i pedagoga va fundar i va dirigir el 1973 l'escola Nervión a Madrid d'ensenyament concertat bilingüe (espanyol-anglès), era Amiga del Museu del Prado des de feia tretze anys i assistia discretament a més de vint-i-cinc cursos. El Prado desconeixia les intencions de la donant fins que es va llegir l'herència el 2017 i ja treballa per donar a conèixer el paradigma Sánchez. És a dir, com explicar aquest cas en un país com el



nostre de poca tradició de mecenatge, on l'art no és tractat com a cultura sinó com a luxe, un prejudici no només arrelat en la

La pedagoga i mecenes Carmen Sánchez
MUSEU DEL PRADO

psicologia col·lectiva sinó a Hisenda i que ha impedit una llei de mecenatge similar a la de països del nostre entorn com França o la Gran Bretanya.

Aprofitant l'any del bicentinari, acabat d'inaugurar, el Museu del Prado prepara una exposició d'obres comprades o restaurades amb els fons de Carmen Sánchez, una dona que estimava l'art i que va voler fer la seva aportació des de l'anonimat. El mecenatge seriós, com la caritat, no té mai rostres. Les altres coses són egolatria disfressada de filantropia culturalista, el revers.

ARTUR RAMON

